

Arrest

nr. 83 450 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding..

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VAN THIEGHEM, die *loco* advocaat A. TUNCER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2009 treedt verzoekster, van Macedonische nationaliteit, te Macedonië in het huwelijk met de heer V.C.(...), een Belgische onderdaan.

Op 28 december 2009 dient verzoekster een visumaanvraag voor gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Sofia in Bulgarije.

Op 28 juni 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken het parket van de procureur des Konings te Gent om advies met betrekking tot de geldigheid van verzoeksters huwelijk.

Op 31 juli 2010 verleent de procureur des Konings van Gent negatief advies voor wat betreft de aflevering van het gevraagde visum in het kader van een gezinshereniging. De procureur des Konings deelt mee dat er voldoende elementen voor handen zijn, volgend uit de tegenstrijdige verklaringen van beiden, om te besluiten dat het huwelijk niet is aangegaan teneinde het tot stand brengen van een duurzame en stabiele relatie in hoofde van V.F.(...) die uit dit huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel zal kunnen halen.

Op 9 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum.

Op 24 december 2010 meldt verzoekster zich aan te Gent om zich te laten inschrijven. Inmiddels werd de visumplicht voor Macedonische onderdanen afgeschaft.

Op 12 januari 2011 stelt de lokale politie van Gent een verslag op van samenwonen zonder enige ongunstige opmerkingen.

Op 4 maart 2011 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote.

Op 8 juni 2011 doet verzoeksters echtgenoot aangifte van een schijnhuwelijk.

Op 8 juli 2011 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 04.03.2011 door V. F.(...), geboren te (...) op (...), van Macedonische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Op 08.06.2011 heeft de echtgenoot aangifte gedaan dat het huwelijk met betrokkene een schijnhuwelijk betreft. Betrokkene zou de woning verlaten hebben en volgens de echtgenoot verblijft ze bij zijn schoonzus. Op 29.06.2011 legt betrokkene, samen met een begeleidster van een vluchthuis, haar relaas van de feiten doen bij de cel schijnhuwelijken van de stad Gent. Ze heeft inderdaad de woning verlaten en verblijft in een vluchthuis. Ze beweert mishandeld te worden door de echtgenoot en bang te zijn voor verdere mishandeling door hem.

Er is duidelijk geen gezinscel tussen betrokkene en de echtgenoot.

Er zijn geen uitzonderingen naar aanleiding van huishoudelijk geweld voorzien in de wet van 15.12.1980 met betrekking tot een weigering van een aanvraag tot verblijf op basis van Gezinshereniging."

Op 2 september 2011 richt de raadsman van verzoekster een schrijven tot de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij hij aan deze laatste de strafklacht voor huiselijk geweld ingesteld door verzoekster tegen haar echtgenoot op 7 juni 2011 en het medisch attest van 9 juni 2011 van verzoeksters' opgelopen verwondingen, overmaakt.

Op 10 oktober 2011 richt de raadsman van verzoekster een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) teneinde een vonnis van het vredegerecht van het eerste kanton van Gent van 3 oktober 2011 waarbij verzoekster en haar echtgenoot gemachtigd zijn afzonderlijk te verblijven, over te maken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster het volgende aan.

“Eerste middel: Schending van artikel 42 quater § 4, 4° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

(...)

Verzoekster is ingeschreven in het Vreemdelingenregister sedert 24/12/2010, als familielid van een burger van de Unie in België; zij heeft tot 5/6/2011 samengeleefd met haar echtgenoot op het adres te 9000 Gent, (...)straat (...) (zie stuk 3 – verzoekster).

De samenwoning werd diverse malen door de Politie vastgesteld (zie stuk 9 – verzoekster).

Met ingang van 7/6/2011 tot 17/8/2011 heeft verzoekster door tussenkomst van de Politie Gent in het vluchthuis voor vrouwen van het CAW Atrevelde te Gent, (...)straat verbleven (zie stuk 11 – verzoekster).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt heeft verzoekster door tussenkomst van de begeleidster van het vluchthuis haar relaas van de feiten omtrent het schijnhuwelijk gedaan. Voorafgaandelijk heeft verzoekster op 7/6/2011 een klacht over het partnergeweld door haar echtgenoot gepleegd, neergelegd (zie stuk 5 – verzoekster).

Op 9/6/2011 heeft verzoekster de opgelopen verwondingen door Dr. V.K. (...) laten vaststellen, nl.

“Verschillende hematomen, oude en nieuwe, ter hoogte van linkerbovenarm; grootste diameter van 8 cm+ kleine grijspletsel”

(zie stuk 6 – verzoekster)

Hieruit blijkt dat de opgelopen verwondingen na de slagen door haar echtgenoot gepleegd op 31/5/2011 ernstig zijn. Meer nog: de oude hematomen duiden aan dat verzoekster reeds geruime tijd het slachtoffer werd van huiselijk geweld en niet altijd uit schrik hiervan klacht kon neerleggen.

Verwijzend naar artikel 42 quater, §4, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) stelt verzoekster dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij met het feit dat zij slachtoffer is geweest van huiselijk geweld, in acht heeft genomen zodat zij voormelde artikel heeft geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing spreekt niet over de door verzoekster ingediende klacht op 7 juni 2011, waarvan zij een bewijs toevoegt aan huidig verzoekschrift. Voorts werd aan de verzoekende partij niet gevraagd of zij in toepassing van voormeld artikel over voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering beschikte.

De verwerende partij laat na te vermelden waarom voormelde bepaling niet van toepassing zou zijn!!! Verzoekster is het slachtoffer van huishoudelijk geweld zodat zij zich minstens in een schrijnende situatie bevindt zoals omschreven in art. 42 quater §4, 4° Vreemdelingenwet. Het feit dat verzoekster meer dan 2 maanden in een vluchthuis heeft verbleven is veelzeggend over de situatie waarin zij leefde. Daarenboven heeft verzoeksters echtgenoot op dilatoire wijze klacht ingediend jegens verzoekster wegens schijnhuwelijk. Verzoekster is ervan overtuigd dat haar echtgenoot tracht de verwerende partij te overtuigen haar te land uit te zetten zodat hij zou kunnen ontsnappen aan zijn verplichtingen als echtgenoot en aan eventuele vervolging wegens de slagen die hij haar toebracht. De verwerende partij was zeer goed op de hoogte van de situatie van verzoekster gezien de tussenkomsten van de Politie.

Zonder een grondig onderzoek naar het huiselijk geweld meent de verwerende partij dat de uitzondering voorzien in artikel 42 quater §4, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Dit is onaanvaardbaar.

Het kan niet betwist worden dat verzoekster het slachtoffer werd van huiselijk geweld. Het voorgelegde medisch stuk bewijst dit ten overvloede (zie stuk 6 - verzoekster).

Het eerste middel is gegrond.”

In een tweede en derde middel wordt het volgende uiteengezet:

“Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging – manifeste beoordelingsfout

Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgisch grondgebied beëindigd enkel en alleen om dat er geen gezamenlijke verstiging meer zou zijn van de echtgenoten.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij in elk geval dient te motiveren waarom zij van mening is dat het niet zou gaan om een schrijnend geval, gezien de mogelijkheid voor de verwerende partij om af te zien van een beslissing tot weigering van verblijf. Het kan niet zijn dat de echtgenoot van verzoekster wordt beloond voor zijn strafbaar optreden. De relatie tussen verzoekster en haar echtgenoot is gerechtelijk georganiseerd. De partijen zijn immers nog steeds gebonden door verplichtingen zoals vermeld in art. 213 e.v. van het B.W.

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen anders zou beslissen zou zij een soort van feitelijk eenzijdige verstoting installeren. Het zou in dat geval voor iedere echtgenoot die verblijfsrecht heeft volstaan zich te misdragen en ervoor te zorgen dat zijn echtgenote dringende en voorlopige maatregelen zou verkrijgen opdat zij haar verblijfsrecht zou verliezen gelet op de afzonderlijke woonst die dan zou worden verkregen. Het huwelijk wordt immers niet beëindigd wanneer een boosaardige echtgenoot klacht indient wegens schijnhuwelijk, zonder het resultaat hiervan af te wachten. Indien dit het geval zou zijn dan is de verwerende partij erin geslaagd een Belgische vorm van eenzijdige verstoting te hebben gecreëerd.

De verwerende partij was zeer duidelijk op de hoogte dat verzoekster de echtelijke woonst noodgedwongen had verlaten ingevolge fysieke mishandeling door haar echtgenoot (zie stukken 5 en 6 – verzoekster), maar dit wordt niet duidelijk in de motivering van de bestreden beslissing vermeld. Hierin wordt enkel medegedeeld dat er geen uitzonderingen naar aanleiding van huishoudelijk geweld voorzien in de wet van 15/12/1980 kunnen worden gemaakt en dit zonder grondig onderzoek.

Fysieke integriteit is een grondrecht waarop iedere burger zich mag beroepen.

Dit toont aan dat de Vreemdelingenwet impliciet kennis had van het huishoudelijk geweld in het gezin van verzoekster doch hierop geen acht heeft geslaan. Toch heeft zij nagelaten in de bestreden beslissing ook maar enig motief aan deze problematiek te wijden, terwijl deze eventueel kan leiden tot de toepassing van artikel 42 quater §4, 4°, , dat stelt dat “onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing is indien hetzij “bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld”.

De motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is derhalve geschonden.

Verwerende partij had aldus het recht niet een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker waardoor de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Het tweede middel is gegrond.”

en

“Derde middel: Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging – manifeste beoordelingsfout

Nopens de schending van de rechten van verdediging

Dat verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate dratische gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op eenzijdige verklaring van verzoeksters echtgenoot, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat er in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij.

Dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat dit in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Vanaf het 3de jaar kon verzoeksters verblijfsrecht ook worden beëindigd, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, maar diende rekening te worden gehouden met artikel 42 quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, (...), volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt

met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, (...), in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf."

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

In de bestreden beslissing baseert de verwerende partij zich ten onrechte op eenzijdige klacht van de echtgenoot (de heer V. C.(...)) van verzoekster i.v.m. een schijnhuwelijk bij PV dd. 8/6/2010. Tevens werd in de bestreden beslissing medegedeeld dat de echtgenoot van verzoekster zou hebben verklaard dat het huwelijk met verzoekster "een schijnhuwelijk" is en dat verzoekster reeds de woning zou hebben verlaten om bij een schoonzus te verblijven.

Tot en met heden heeft de echtgenoot van verzoekster geen enkele gerechtelijke procedure voor het beëindigen van het huwelijk opgestart. De verwerende partij heeft zonder het resultaat van het onderzoek van het Parket te Gent af te wachten, ervan uitgegaan dat voormeld huwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot (de heer V. C.(...)) een schijnhuwelijk betrof en heeft de argumenten van de klager V. C.(...) als waarheid aangenomen.

Verwerende partij aanvaardt leugenachtige verklaringen van verzoeksters echtgenoot zonder welkdanig onderzoek.

Dit is onaanvaardbaar.

De vaststellingen van de Politie Gent die mededeelt dat er geen ongunstige info over partijen werd bekomen wijzen op een oprechte bedoeling van partijen om een gezinscel in het Rijk uit te bouwen (zie stuk 9 – verzoekster).

In artikel 42quater, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt expliciet vermeld dat "het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie kan worden beëindigd in het loop van het derde jaar indien de motivering gebaseerd is op een in het eerste lid bedoeld element en indien deze motivering wordt aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (dd. 8/7/2001) bleef de verwerende partij in gebreke om verzoekster van de elementen die een schijnsituatie zou aantonen, in kennis te stellen.

Derhalve kon verzoekster hieromtrent geen verweer voeren en werden haar rechten van verdediging geschonden.

De verwijzing naar een loutere klacht schijnhuwelijk van de echtgenoot van verzoekster is onvoldoende. Tevens heeft verzoekster geen kennis van de inhoud van het PV dd. 8/6/2011 waarnaar de verwerende partij verwijst. Anders oordelen zou betekenen dat iedere klagende partij het recht in handen neemt.

Zonder kennisname van de beslissing van de heer Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Gent omtrent de vervolging of seponnering van de strafklacht kan de verwerende partij niet uitgaan dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk.

Verzoekster verwijst naar de bijzondere tijdsperiode tijdens dewelke de diverse aangifte van haar echtgenoot zijn gebeurd, nl.

31/5/2011 : verzoekster is het slachtoffer van huiselijk geweld

7/6/2011 : klacht van verzoekster voor huiselijk geweld

8/6/2011 : klacht schijnhuwelijk door echtgenoot + aangifte verlaten echtelijke woonst

8/7/2011 : bestreden beslissing

Verwerende partij heeft zonder een grondig onderzoek de feiten aanvaard als bewezen!

Er dient dus te worden vastgesteld dat de motivering van de beëindiging van het verblijfsrecht in casu niet volstond met een verwijzing naar het ontbreken van een gezamenlijke vestiging maar dat deze motivering diende te worden aangevuld met concrete elementen die wijzen op een schijnsituatie. In casu is dit niet gebeurd, zodat geen toepassing van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden gemaakt.

Dit middel is gegrond.

Nopens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake meer is van het bestaan van een duurzame relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot, gelet op de klacht die haar echtgenoot heeft neergelegd en diens verklaringen waarbij hij te kennen gaf zijn relatie met de verzoekende partij te willen stopzetten.

De klacht die de verzoekende partij lastens haar echtgenoot neerlegde wegens het misdrijf opzettelijke slagen en verwondingen en waarvan een bewijs wordt toegevoegd aan het verzoekschrift bevindt zich

niet in het administratief dossier zodat op het eerste gezicht de verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Evenwel en in tegenstelling tot wat de verwerende partij zal stellen, blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel kon weten dat een klacht werd ingediend door de verzoekende partij lastens haar echtgenoot wegens opzettelijke slagen en verwondingen gezien in de bestreden beslissing de verwerende partij aangeeft dat verzoekster bang is voor mishandelingen door haar echtgenoot en geen uitzonderingen naar aanleiding van huishoudelijk geweld voorzien in de wet van 15/12/1980 betrekking de weigering van een aanvraag tot verblijf op basis van gezinshereniging kon maken.

Via het Parket te Gent kon de verwerende partij kennisnemen van de stukken betreffende het huishoudelijk geweld voor het nemen van de bestreden beslissing dd. 8/7/2011 gezien de strafklacht dateert van 7/6/2011 en het medisch attest van 9/6/2011, DUS VOOR DE BESTREDEN BESLISSING.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij kon weten dat haar echtgenoot verschillende klachten neerlegde, omdat de processen-verbaal met de verhoren van de echtgenoot aan de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar werden gemaakt zonder dat eventueel bestaande ondervragingen, verhoren van de verzoekende partij en haar klachten werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de verwerende partij enige poging heeft ondernomen om inzage te krijgen van deze documenten!!!!

Uit de bestreden beslissing kan niet afgeleid worden of er door de verwerende partij rekening werd gehouden met de mogelijkheid, die kan afgeleid worden uit de verklaring van de echtgenoot van de verzoekende partij dat verzoekster (al dan niet ook) het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Het is kennelijk onredelijk om, gelet op de duidelijke aanwezigheid in het administratief dossier van een feit waaruit een aanwijzing kon afgeleid worden dat de verzoekende partij het slachtoffer kon zijn van "huiselijk geweld" en mogelijk onder de toepassing viel van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, geen verder onderzoek te verrichten naar de concrete situatie van de verzoekende partij, te meer de echtelijke moeilijkheden geruime tijd aansleepten, het verblijf van verzoekster sedert 7/6/2011 in het vluchthuis en het standpunt van de verzoekende partij onbekend was, terwijl haar evenmin kenbaar werd gemaakt dat er een onderzoek ter beëindiging van het verblijfsrecht lopend was.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de verwerende partij ernstig werd geschonden. Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door de verwerende partij. In die mate is dit 3de middel gegrond."

2.1.2. Het eerste, tweede en derde middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen beoordeeld.

2.1.3. Alle drie de middelen zijn gestoeld op het uitgangspunt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater en meer in het bijzonder op het feit dat verzoekster onder de gegeven omstandigheden meent te vallen onder de uitzonderingssituatie die is voorzien in artikel 42quater, § 4, 4°.

Artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° er wordt, op basis van artikel 42bis, § 1, een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor

familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit de bewoordingen van dit artikel blijkt dat dit enkel van toepassing is op familieleden van een burger van de Unie die reeds een verblijfsrecht hebben verkregen. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoekster zich niet in deze situatie bevindt. De thans bestreden beslissing is er immers een tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, in antwoord op een aanvraag van verzoekster van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die zij heeft gedaan in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, als echtgenote van een Belg en die er precies toe strekte het verblijfsrecht te bekomen. De argumentatie die verzoekster opbouwt rond artikel 42quater van de vreemdelingenwet en de daarin opgenomen uitzonderingsbepaling aangaande huiselijk geweld, is dan ook niet dienend, net zomin als de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt ter staving van haar these. Met het argument dat zij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en samenwoonde met haar echtgenoot, toont verzoekster niet aan dat zij reeds een verblijfsrecht had verkregen op grond van haar huwelijk met een Belg.

Verzoekster werpt voorts in essentie op dat de motiveringsplicht, haar rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden omdat haar standpunt niet werd gehoord, omdat de bestreden beslissing geen gewag maakt van de door haar ingediende klacht van 7 juni 2011 en eruit niet kan worden afgeleid worden dat werd rekening gehouden met de mogelijkheid dat verzoekster het slachtoffer kon zijn van huiselijk geweld en geen verder onderzoek werd verricht naar haar concrete situatie, en omdat de klachten van haar echtgenoot omtrent het bestaan van een schijnhuwelijk zomaar werden aangenomen zonder dat hierover enige gerechtelijke procedure werd opgestart.

Ook deze grieven van verzoekster zijn erop gericht aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen nu verzoekster naar haar mening valt onder één van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het huiselijk geweld waarvan verzoekster stelt het slachtoffer te zijn geworden wel degelijk in overweging werd genomen, maar dat de verwerende partij van oordeel was dat er geen uitzonderingen op deze basis zijn voorzien in de vreemdelingenwet voor wat betreft de weigering van een aanvraag tot verblijf op grond van gezinshereniging. Verzoekster, die blijft vasthouden aan een bepaling die niet van toepassing is op haar situatie, maakt op die wijze uiteraard niet aannemelijk dat de verwerende partij een onrechtmatige beslissing heeft genomen. Immers, artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat *in casu* van toepassing is omdat het ook van toepassing is op familieleden van een Belg (cfr. artikel 40ter), bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

Verzoekster die zich, zoals reeds gezegd, heeft gesteund op een niet-toepasselijke bepaling bij haar uiteenzetting, toont niet aan om welke reden of op grond van welke op haar situatie betrekking hebbende bepaling, de situatie van huiselijk geweld waarnaar zij verwijst, aanleiding zou moeten hebben gegeven tot het verlenen van een verblijfsrecht, nu niet wordt betwist -meer nog, door verzoekster uitdrukkelijk wordt erkend- dat er geen sprake is van het bestaan van een gezinsscel tussen haar en haar echtgenoot en er ter zake geen wettelijk bepaalde uitzonderingen zijn voorzien. De argumentatie met betrekking tot het betoog van verzoekster dat de verwerende partij de motivering van de bestreden beslissing had dienen aan te vullen met elementen die wijzen op een schijnsituatie zoals gesteld in artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, is om dezelfde redenen niet dienstig.

2.1.4. Het eerste, tweede en derde middel kunnen niet worden aangenomen.

2.2.1. In een vierde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Vierde middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat artikel 8 van het EVRM bepaalt:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé - leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins -en familieleden (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijk doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidig geval zal bij een uitwijzing het recht op privé-leven niet worden gerespecteerd.

Dat bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en waarbij haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen en dit op verzoek van Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid absoluut geen rekening werd gehouden met het verblijf van verzoekster in België sedert 2010 en dat er geen banden meer aanwezig zijn met zijn land van herkomst.

Een verwijdering voor lange duur van verzoekster uit het Rijk kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt."

2.2.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu gaat het om een eerste toegang tot het Rijk. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster beroept zich uitsluitend op haar privéleven in België en stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij sedert 2010 op Belgisch grondgebied verblijft en er geen banden meer aanwezig zijn met het land van herkomst. Evenwel dient te worden vastgesteld dat, terwijl verzoekster geboren is in 1977 en zij slechts sedert hoogstens twee jaar in België verblijft, haar blote bewering dat er geen banden meer zijn met het land van herkomst niet volstaat om aannemelijk te maken dat zij elders, en in het bijzonder in haar land van herkomst, geen privéleven zou kunnen verderzetten of uitbouwen. Een schending van artikel 8 van het EVRM uitsluitend op grond van deze vage bewering is dan ook niet aangetoond.

Waar verzoekster ten slotte zou menen dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat ook uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidsstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

2.2.3. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, net zomin als een miskenning van het proportionaliteitsbeginsel. Dit beginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, en laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Bij de bespreking van het eerste, tweede en derde middel is reeds gebleken dat verzoekster niet betwist dat er geen gezinscel meer is tussen haar en de referentiepersoon op basis van wie zij haar aanvraag heeft ingediend. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er een schending is van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.4. Het vierde middel is niet gegrond.

2.3.1. In een vijfde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Vijfde middel: Schending van art. 7 en 40 van de Wet van 15.12.1980

De bestreden beslissing dd. 8/7/2011 maakt een schending uit van o.a. artikel 7 van de Wet van 15.12.1980.

Doordat verzoekster te (...) op 17/9/2009 in het huwelijk getreden is met de heer V. C.(...), van Belgische nationaliteit, heeft zij van rechtswege recht op verblijf van meer dan 3 maanden, en kon haar derhalve evenmin een bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven nu zij van rechtswege is toegelaten tot een verblijf in het Rijk van meer dan 3 maanden (cfr. Artikel 7, eerste lid van de Wet van 15.12.1980). Dat de beslissing dd. 8/7/2011 hoe dan ook in strijd met artikel 40 e.v. van de Wet van 15.12.1980 nu volgens deze wetsbepaling verzoekster van rechtswege tot een verblijf in België is toegelaten als echtgenote van een onderdaan van een lidstaat van de Europese Gemeenschap. Bij het nemen van het bevel om het land te verlaten werd absoluut geen rekening gehouden met de gehuwde staat van verzoekster met een Belgische onderdaan, zodat haar zelfs geen bevel mocht betekend worden. De beslissing waarvan annulatie wordt gevorderd is dan ook prima facie nietig.”

2.3.2. Artikel 40 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op het verblijfsrecht van een burger van de Unie. Verzoekster, die geen burger is van de Unie, doch haar verblijfsrecht meent te kunnen ontleen aan haar huwelijk met een Belg, toont met haar betoog dan ook geen schending aan van artikel 40 van de vreemdelingenwet. Indien verzoekster artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet zou bedoelen, dat in een verblijfsrecht voorziet voor familieleden van een burger van de Unie, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste, tweede en derde middel waaruit is gebleken dat dit verblijfsrecht alleszins een samenwoning met de referentiepersoon vooropstelt, hetgeen onbetwist niet zo is.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, als uitvoeringsbepaling van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is geenszins gesteund op artikel 7 van de vreemdelingenwet, zodat verzoekster dan ook niet aantoonde op welke wijze artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

2.3.3. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS